

BINEVESTITORUL

Fondat de L. I. AVERBUCH. — Redactor: M. TARLEV.

Redacția și Administrația: Sala „MIȘCAN”

Chișinău, str. Gh. Lazăr No. 90, Basarabia—România.

Inscris Trib. Lăpușna sub No. 3472/1938.

Ce devine Evreul prin credința în Iisus?

De cincisprezece ani încoace, revista „Binevestitorul” se străduiește să îndrepte părerile greșite cari s'au cuibărit în mințile oamenilor, în cea ce privește învățăturile Sf. Evanghelii despre poporul evreu.

Una dintre aceste erori este că Evreul credincios în Domnul Iisus devine, prin această credință, un prozelit.

Cu toate că din articolele noastre anterioare reese implicit, care este învățătura Noului Testament în această privință, socotim că suntem datori față de Mântuitorul nostru și față de oameni să punem direct problema: ce devine Evreul prin credința în Iisus?

Sigur că ar trebui să-l numim prozelit, dacă ar fi să ne luăm după părerile acelor Evrei, cari urmăresc scopuri materiale, sau caută să se asimileze, să fie orice — numai Evrei nu, să se ascundă, să dispară în sânul diferitelor confesiuni. Astfel de Evrei sunt niște renegați, numiți pe drept în evreește „meșumodim”, oameni nenorociți, fără echilibru sufletesc, cei mai periculoși dușmani ai poporului nostru. Dar chiar de ne-ar fi prieteni, tot nu ne-am lua după părerile lor, fiindcă sunt părerii omenești. Noi vrem să ne călăuzim numai după Cuvântul lui Dumnezeu, Sf. Scriptură.

Noul Testament nu numește niciodată „prozelit” pe un Evreu care crede în Iisus, ci întotdeauna, „prozelit” este păgânul convertit la iudaism. Astfel spune însuși Mântuitorul (Matei 23,15): „Vai de voi, cărturari și Farisei fățarnici!

Pentru că voi înconjuțați marea și pământul, ca să faceți un tovarăș de credință; și, după ce a ajuns tovarăș de credință, faceți din el un fiu al gheenei, de două ori mai rău decât sunteți voi înșivă”. Cuvântul „prozelit” vine dela grecescul „proselytos” și înseamnă „nou venit”, „strein”. Dacă fariseii trebuiau să străbată mări și țări, ca să facă prozeliți, e la mintea oricui, că acești prozeliți nu erau Evrei, fiindcă Evreii erau de-acum membri ai iudaismului, iar nu „tovarăși de credință” sau „străini”, cum era cazul cu păgânii cari treceau la iudaism. Dealtfel, aceasta se vede și din **alăturarea** cuvintelor „Iudeu” și „prozelit”: „Frigia, Pamfilia, Egipt, părțile Libiei dinspre Cirena, oaspeți din Roma, Iudei sau prozeliți, Crețani și Arabi, îi auzim vorbind în limbile noastre lucrurile minunate ale lui Dumnezeu!” (Fapt. Apost. 2,10—11).

„Vorbirea această a plăcut întregii adunări. Au ales pe Ștefan, bărbat plin de credință și de Duhul Sfânt, pe Filip, pe Prohor, pe Nicanor, pe Timon, pe Parmenă și pe Nicolae, un prozelit din Antiohia” (Fapt. Ap 6,5).

Dacă nu prozelit, atunci **CE DEVINE EVREUL PRIN CREDINȚA ÎN IISUS?**

Nicăieri în Noul Testament nu este scris că prin credința în Mântuitorul, Evreul trece dela religia Dumnezeului lui Avraam, Isaac și Iacov, dela religia mozaică la vreo altă religie, sau că înainte de a crede în Iisus, el a

fost Evreu, iar după aceea nu mai e. Tocmai dimpotrivă. Sf. Apostol Petru spune în Faptele Apostolicilor 3,13. „**Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov, Dumnezeul părinților noștri** a proslăvit pe Robul Său Iisus....“ Vezi și Fapt. Apost. 3,25—26 și Fapt. Apost. 5,30. Sf. Apostol Pavel spune: „**Îți mărturisesc că slujesc Dumnezeului părinților mei după Calea pe care ei o numesc partidă; eu cred tot ce este scris în Lege și în Prooroci...**“ (Fapt. Apost. 24,14) Apostol Pavel nu zice, dară, că a fost Evreu și acum a trecut la altă religie; ci, acum, **crezând în Iisus** și predicând Evanghelia mântuirii, el servește **Dumnezeului părinților săi**. Ap. Pavel depune de șapte ori mărturie în Noul Testament că este Evreu, **După ce a crezut în Iisus**. Vezi Fapt. Ap. 21,39, Rom. 11,1; 2 Corint. 11,22; Filip. 3,4—5. Aceasta este și mărturisirea de credință a „Binevestitorului“. Aceasta este și convingerea comunității din Chișinău a Evreilor credincioși în Iisus Mesia. Pe această bază a fost constituită acea comunitate de către Iosif Rabinovici în 1882—1883 și extinsă de L. I.

Awerbuch. Dar nu numai ea; Evreii din întreagă lume, cu adevărat credincioși în Iisus, știu că prin această credință n'au devenit prozelitii nimănu! Nici nu poate fi altfel, când Ap. Pavel spune doar în Romani 11,24 că prin credința în Iisus, Evreul este altoit din nou în propriul său măslin.

Prin credința în Iisus, Evreul devine **Evreu în întregime**, nu numai după trup, ci și după duh, având tăierea împrejur a inimii, după cum e scris. „Iudeu nu este acela care se arată pe dinafară că este Iudeu; și tăiere împrejur nu este aceea care este pe dinafară, în carne. Ci Iudeu este acela care este Iudeu înlăuntru: și tăiere împrejur este aceea a inimii, în duh, nu în slovă; un astfel de Iudeu își scoate lauda nu dela oameni, ci dela Dumnezeu“ (Rom. 2,28-29).

Prin credința în Iisus, Evreul revine — după o lungă rătăcire talmudică*) — pe calea **străvechiului mozaism**, după cum a zis însuși Mântuitorul nostru (Ev Ioan 5,46): „Căci dacă ați crede pe Moise, M'ați crede și pe Mine, pentru că el a scris despre Mine“.

Binevestitorul.

O rugăciune de Iom Kippur.

Iom Kippur este marea Zi a Impăcării și Ispășirii, despre care este vorba în Legea lui Moise (Lev. 16; 23,26—32; Num. 29,7—11), singura zi a întregului an, în care Marele Preot avea voie să intre în Sfânta Sfintelor, ca să jertfească pentru ispășirea păcatelor poporului Israel. Aceste jertfe de ispășire au fost desăvârșite prin Marele Preot al bunurilor viitoare, după cum e scris în Ep. către Evrei, cap. 9, vers. 11—14: „Mesia a venit ca Mare Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin Cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini, adică nu este din zidirea aceasta; și a intrat, odată pentru totdeauna, în Locul prea sfânt, nu cu sânge de țapi și de viței, ci cu însuși sângele Său, după ce a

căpătat o răscumpărare vecinică. Căci dacă sângele taurilor și al țapilor și cenușa unei vaci, stropită peste cei întinați, îi sfințește și le aduce curățirea trupului, cu cât mai mult sângele lui Mesia, care, prin Duhul cel vecinic, s'a dat pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui viu!“

Această jertfire a lui Mesia pentru ispășirea păcatelor lui Israel este recunoscută până în ziua de astăzi de către Evrei într'o rugăciune de Iom Kippur, spunând că *Mesia a suferit pentru ei și prin rănile lui sunt tămăduiți*. Rugăciunea aceasta care face parte din Musaf le-Iom Kippur

*) Numită pe nedrept mozaică, fiindcă e în contradicție cu Legea lui Moise.

(או מפני בראשית) are următoru cuprins: פנה מנו משיח צדקנו. פולצנו ואין מי לצדקנו: עונותינו ועול פשענו. עומס והוא מחולל מפשעינו: סובל על שכמ חסאתינו. סליחה מצא לעונותינו: נרפא לנו בחבורתו.

Iată traducerea: „S'a întors dela noi Mesia, Neprihânirea noastră. Am fost zdruncinați și nu este cine să ne facă neprihâniți. El a purtat păcatele noastre și jugul fărădelegilor noastre. Si El s'a îmbolnăvit pentru păcatele noastre. El poartă pe umărul Său păcatele noastre, să afle iertare pentru fărădelegile noastre. Prin rănile Lui suntem tămăduiți....“ Credinciosul va recunoaște ușor în această rugăciune, cuvintele proorocului Isaia, cap. 53, vers. 5: „El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănile lui suntem tămăduiți.“ Dealttel însuși Mateh Levy, comentatorul acestei rugăciuni, spune că ea derivă din Isaia 53.

Atunci se naște întrebarea: de ce nu cred Evreii în acest Mesia prin ale cărui răni ei spun că au fost tămăduiți? Aceeași întrebare o pun și eu. Dacă tu, iubitul meu frate evreu, spui în sinagogă „El a purtat păcatele noastre“, de ce nu crezi în El? Știi chiar din Istorie, că acest Mesia, Iisus, a purtat pe Golgota păcatele lumii. Dacă spui în sinagogă „El s'a îmbolnăvit pentru păcatele noastre“, de ce nu prețuiești iubirea Sa jertfitoare? Dacă spui în sinagogă „El poartă pe umărul Său păcatele noastre, să afle iertare pentru fărădelegile noastre“, de ce nu te gândești la suferința pe care a îndurat-o, numai ca să te scape pe tine de urgia chinurilor vecinice? Dacă spui în sinagogă „Prin rănile Lui suntem tămăduiți“, de ce nu duci o viață de om vindecăt de boala păcatului? Sau crezi că această rugăciune este o glumă? Dacă tu glumești cu rugăciuni de felul acesta, atunci nu mai e nimic serios în tine! Căci tu spui „El a purtat păcatele noastre“, apoi te duci și păcătuiești de parcă ai bea

un pahar cu apă. Spui „El s'a îmbolnăvit pentru păcatele noastre“, și susții că păcatul este necesar pentru menținerea sănătății și a vieții. Spui că El poartă „jugul fărădelegilor noastre“, dar nu recunoști că până a nu crede în Mesia, ești subjugat tu însuși de orice păcat sau patimă. Spui „El poartă pe umărul Său păcatele noastre, să afle iertare pentru fărădelegile noastre“, și nu crezi într'un Mesia personal, nu crezi că, păcătuiind, ești un criminal, care are nevoie de iertare. Spui „Prin rănile Lui suntem tămăduiți, și în viața ta nu se vede nici un fel de tămăduire, ci numai ruină sufletească. Nu numai tu ești astfel, ci pregătești și copiilor tăi aceeași soartă. Prin însuși faptul că păcătuiesti cu atâta sânge rece, le dai un exemplu că păcatul „nu e mare lucru“. Și astfel sapi groapa propriilor tăi copii! Până când? Nu ți-e milă că-ți bați joc de tine însuși? Trezește-te, omule!

„Trezește-te, trezește-te Imbracă-te în podoaba ta, Sioane! Pune-ți hainele de sărbătoare, Ierusalime! Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine, și slava lui Iehova răsare peste tine!“ Urmează sfatul lui Mesia: „Intră în odăița ta, și roagă-te Tatălui tău“. recunoaște în fața Lui că toată viața ta până acum a fost netrebnică, păcătoasă, și cere iertare pentru păcatele tale în Numele lui Mesia, Care s'a jertfit pentru tine; și Tatăl din ceruri ți le va ierta, dându-ți putere pentru o viață nouă, sfântă și fericită. Atunci vei spune cu bucurie și recunoștință: „Slavă Ție, Doamne, Dumnezeuul meu și Dumnezeuul părinților mei că Mesia a purtat păcatele Mele și jugul fărădelegilor Mele. Si s'a îmbolnăvit pentru păcatele Mele. El poartă pe umărul Său păcatele Mele, să afle iertare pentru ele. Prin rănile Lui Eu sunt tămăduit“. *Va fi adevărată Ta rugăciune de Iom Kipur, a ispășirii păcatelor Tale, rugăciunea împăcării Tale cu Dumnezeu.*

E. S. Gabe.

Glasul unui suflet de Evreu. *)

*Împăratul cel slăvit
Ce Ieșua e numit,
Pentru lume a murit,
Dar Satana-i biruit.*

*Căci prin marea Lui credință
Moartea n'auv biruință:
Inviind a treia zi,
De păcat ne izbăvi.*

*Cine vrea ca să primească
Mare pace suflească,
Creadă'n Domnul și-o primi
Mântuirea într'o zi.*

*Decl, slăviți cu mic și mare
A Lui sfântă îndurare:
Fie'n rugă, fie'n faptă,
Și cununa vă așteaptă.*

S. K.

*) Această poezie nu este interesantă numai din cauza adevărilor curat biblice pe cari le conține, ci și pentru faptul că este făcută de un scolar evreu în vârstă de 15 ani, care a găsit în Domnul Iisus pe Mesia și Mântuitorul său personal.

Rugăciunea credincioșilor este, ca Dumnezeu, Care i-a vorbit în anii săi frazezi, să-l binecuvinteze. să-l crească în cunoștința haclui Său, să-l păstreze neîntinat de această lume și să împlinească în el lucrarea mântuirii, după cum e scris tânărului Timotei (2 Tim 3,15): „Din pruncie cunoști Sfintele Scripturi, care pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire, prin credința în Mesia Iisus“.

Avem o deosebită bucurie că vârul acestui suflet tânăr, fr. Erich Gabe, care i-a vestit pe Mesia, a compus un cântec pentru poezia de mai sus. Dacă Dumnezeu ne va da posibilitatea, vom publica și muzica, așa încât copiii lui Dumnezeu să poată lăuda cântând îndurarea Domnului față de Israel și de întreagă lume. Redacția.

Trecutul, prezentul și viitorul poporului Israel.

Căci vă spun că de acum încolo nu mă veți mai vedea, până când veți zice: „Binecuvântat este cel ce vine în Numele Domnului!“ (Matei 23 39)

Cât de sguduitoare este plângerea și strigătul de durere al Domnului asupra Ierusalimului. Profetia despre judecata Lui care se apropie, se încheie prin cuvintele: „Nu mă veți mai vedea!“ Cât de exact și de grozav s'a împlinit această profetie, atunci la nimicirea Ierusalimului, 70 ani d. Chr. și care se împlinește până în zilele noastre. Luca 19,42—44.

Frederik cel Mare, a cerut odată unui general al său, care era credincios, o dovadă despre adevărul Bibliei. Răspunsul a fost dat în două cuvinte: „Majestate, Israel!“ E foarte adevărat că Evreii sunt, nu numai o dovadă că Biblia este cuvântul lui Dumnezeu, ci în toate privințele ei sunt o taină. Ei trăesc printre noi și ne vorbesc despre dreptatea, sfințenia și bunătatea lui Dumnezeu, care ce a zis, a și împlinit și care nu se lasă batjocorit. Ei au căzut supt pedeapsa lui Dumnezeu, iar noi, dacă avem ochi

de văzut, putem vedea cât de grozav e, să cazi în mâinile Dumnezeului Celut viu. Evr. 12 29 10,31

Totuși uitați-vă la mâna puternică și plină de bunătate a lui Dumnezeu! Toate celelalte popoare cari erau martore la nimicirea Ierusalimului, s'au stins. Unde sunt Grecii cei înțelepți și Romanii cei iscușiți, cari prin puterea și cultura lor stăpâneau toată lumea de pe atunci? — Ei au trecut de mult, doar istoria le mai aminteste. Insa Israelul trăește! El s'a păstrat — sau mai bine zis, a fost păstrat până în zilele noastre. El nu și-a pierdut particularitățile lui interioare, nici cele exterioare. E foarte minunat faptul că acest popor deși de 19 veacuri, nu mai are nici țară, nici rege, totuși există!! și e împrăștiat pe tot globul pământesc. Nu, ca și cum ar exista prin propria lor putere și iscușință, nu; a fost însă voia și puterea Domnului. El însuși a spus: „Neamul acesta nu va trece până nu se va împlini toate aceste lucruri“. (Mat. 21,34).

Așa dar, după făgăduințele Domnului Iisus, poporul Israelit va ră-

mâne, până la sfârșitul zilelor, pe când celelalte popoare se nasc și se sting, se ridică și cad. Evreii rămân un monumental puterii lui Dumnezeu. Nu pot altfel decât să iubesc pe Israel, știu că e ales de Domnul și face parte din Slava Lui. Un popor, a cărui istorie începe cu două mii de ani înainte de Chr. și se va termina odată cu istoria tuturor popoarelor.

N'avem decât să ne uităm în istoria popoarelor în timpul celor 19 veacuri din urmă. Este adevărat că starea de față a poporului evreu e foarte tristă, Ei pribegesc urmăriți fiind dintr'o țară în alta, de pe un continent pe altul, fără să găsească pace și odihnă.

Dacă noi nu am ști mai mult despre acest popor decât cuvintele de judecată asupra Ierusalimului și despre împrăștierea lor printre popoare, istoria lui Israel ar fi foarte întunecată, tragică și fără asemănare. Dar Domnul fie lăudat, noi știm ceva mai mult despre el!

În Matei 23,39 Domnul spune: „De acum încolo nu mă veți mai vedea până când veți zice, Binecuvântat este cel ce vine în Numele Domnului!“ O zi de mântuire va veni așa dar, peste Israelul căzut sub judecată și sub împietrire. Ei va vedea din nou pe Acela, care umbla printre ei, lângă Care erau odată atât de aproape, iar acum atât de departe. El îl vor vedea cu ochii aceștia trupești și se vor boci pentru împietrirea inimii lor, atunci când va reveni Ei. De data aceasta ei îl vor primi cu lacrimi fierbinți de pocăință, de durere și de bucurie. Ei îl vor primi cu laude și închinăciuni și vor striga cum au strigat atunci la intrarea Lui în Ieru-

salim, „Lăudat să fie cel ce vine în Numele Domnului!“

Poporul acesta cari astăzi e pregătit prin strâmtorare și suferință pentru revenirea Domnului în slavă, va primi dintr'o dată credința cea vie în Mesia al lor. Zah 12,10—14 Mat. 10,23 Luca 21,24 Atunci se va îndeplini profeția vechiului Testament. „Cum ați fost un blestem pentru toate națiunile, așa vreau să vă mântuesc ca să fiți o binecuvântare“. Zah. 8,13. Atunci Israelii cari au respins atâta vreme pe prințul lor, vor sta la picioarele Lui și-l vor asculta.

Însă înaintea pocăinței sale Israel va trece prin focul judecății. Prigoaniți din toate părțile, Evreii își vor ridica privirea către Acela, Care îi poate izbăvi de „necazul și strâmtorarea cea mare“.

Atunci răspunsul nu va întârzia și însuși Mesia va apare din cer și „Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe muntele Măslinilor. Zah. 14. Atunci prigoana va înceta și Israelul izbăvit va afla o pace durabilă și se va împlini făgăduința făcută de Dumnezeu lui Avraam, „Seminței tale dau țara aceasta, de la râul Egiptului până la râul cel mare, râul Eufrat (Gen. 15,18).

Deocamdata Domnul ne cheamă pe toți; El zice, „Veniți la mine toți ei osteniți și împovărați, și vă voi da odihnă“. Aceasta odihnă este pentru Iudeu, ca și pentru toate națiunile, pentru ori și cine care vrea să vină. Christos ne iubește pe toți și ne spune; „Adevărat, adevărat vă spun că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M'a trimis are viața vecinică și nu vine la judecată ci a trecut din moarte la viață“.

D. Prișcu.

O unealtă a satanei.

Domnul a zis lui Moise: „Voi mai aduce o urgie asupra lui Faraon și asupra Egiptului. După aceea vă va lăsa să plecați de aici. Când vă va lăsa să plecați de tot, chiar vă va

izgoni de aici“ (Exod 11. 1)

Mai trebuie dată o lovitură grea acestui stăpânitor cu inima împietrită și țării sale, ca să-l silească să dea drumul celor iubiți de Domnul.

În zadar se împietrește omul și se ridică împotriva lui Dumnezeu; căci, fără îndoială, Dumnezeu poate să spargă și să facă praf inima cea mai tare și să prăbușească în țărână pe omul cel mai semeț. „El poate să smerească pe cei ce umblă cu mândrie“ (Dan. 4. 37). Omul poate să-și inchipuie că este ceva; poate să ridice capul în mândria lui nebună, de parcă și-ar fi singur stăpân. Om înfumurat! Cât de puțin își cunoaște starea și firea lui adevărată! El nu este decât un mijloc și o unealtă a răutății Satanei, care caută să pună piedeci planurilor lui Dumnezeu. Min-tea cea mai strălucită, geniul cel mai mare, puterea cea mai de neînfrânt, dacă nu se găsește sub călăuzirea deadreptul a Duhului lui Dumnezeu, nu sunt decât unelte în mâna Satanei, îndeplinind planurile lui negre. Nici un om nu este stăpânul lui însuși: este cârmuit sau de Hristos, sau de Satana. Împăratul Egiptului putea să creadă că lucrează slobod; totuși nu era decât o unealtă în mâinile altuia. Satana era în dosul scaunului lui de domnie și, pentru că se împotriva planurilor lui Dumnezeu, a fost lăsat sub înrăurirea de împietrire și orbire a stăpânului pe care și-l alesese.

Așa ne lămurim cuvintele pe cari le întâlnim adesea în cele dintâi capitole ale acestei cărți: „Și Domnul a împietrit inima lui Faraon“ (cap. 9. 12). Nu trebuie să treacă nimeni cu vederea înțelesul lămurit și deplin al acestor cuvinte. Dacă omul leapădă lumina mărturiei lui Dumnezeu, este lăsat pradă împietririi și orbirii inimii; Dumnezeu îl lasă singur; și atunci vine satana, care îl târăște deadreptul în pierzare. Era destulă lumină ca să facă pe Faraon să vadă calea ciudată și nebună pe care mergea, căutând să țină pe aceia pe cari

Dumnezeu îi poruncise să-l lase să plece. Dar adevărata pornire a inimii lui era să lucreze împotriva lui Dumnezeu. De aceea Dumnezeu îl lasă singur și face din el un prilej pentru arătarea slavei Sale „peste tot pământul“. Numai cei ce doresc să se împotrivească lui Dumnezeu și să-și strice sufletele nemuritoare pot vedea vreo greutate în aceasta.

Dumnezeu dă, câteodată, oamenilor ce le dorește inima. Din această pricină Dumnezeu le trimete o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună, pentru ca toți cei ce n'au crezut adevărul, și au găsit plăcerea în neleguire, să fie osândiți“ (2 Tes. 2:11-12).

Dacă oamenii nu vor să primcască adevărul când le este pus înainte, vor avea, fără îndoială, o minciună; dacă nu vor pe Hristos, vor avea pe Satana; dacă nu vor cerul, vor avea iadul. Găsi-va duhul necredinței ceva de spus împotriva acestui lucru? Să dea dovadă că toți aceia, cari au fost lăsați astfel, au fost la înălțimea răspunderii lor; că Faraon, de pildă, în ce-l privește, a lucrat, într'o măsură oarecare, după lumina pe care o avea; și la fel cu toți ceilalți. Copilul lui Dumnezeu va găsi drept pe Dumnezeu în căile Lui cele mai de nepătruns și, chiar dacă nu poate să răspundă multămintor întrebărilor grele ale unui necredincios, își găsește liniștea deplină în acest cuvânt: „Cel ce judecă tot pământul nu va face oare dreptate?“ (Gen. 18, 25). Este mult mai multă înțelepciune în felul acesta de a deslega o greutate părută, decât în dovezile cele mai alese. Căci o inimă hotărâtă să se împotrivească lui Dumnezeu“ (Rom. 9. 20), nu se va lăsa incredințată prin nici un fel de dovedire omenească.

Extrageri din „Gânduri asupra Exodului“ de C. H. M.

Înștiințare.

Abonații revistei noastre sunt înștiințați că plata pentru revistă se va face în viitor prin daruri benevole.

Darurile pentru revistă și alte lipsuri în via Domnului, se pot trimete pe adresa redacției.

Adresa: D-lul I. Trachtman, str. Gh. Iazăr No. 90, Chișinău, Basarabia, România.

BINEVESTITORUL

Fondat de **L. I. AVERBUCH.**

Redactor: Inginer **M. TARLEV.**

Redacția și Administrația: Sala „MIȘCAN”,
Chișinău, str. Gh. Lazăr No. 90. Basarabia-România.

המבשר טוב

דער טרענער פון דער גוטער בשורה
א בלאט פאר רעליגיע און מאראל

געגרינדעט פון ל. י. אווערבאך
רעדאקטאר: אינושענער מ. טארלעוו.

דער לאנדאנער אדערס פון דער רעדאקציע:

„THE BRINGER of GOOD TIDINGS“ 60, Clissold Crescent, Stoke Newington,
London, N. 16, England.

וואס ווערט א איד דורכן גלויבן אין ישוע המשיח?

זיך האלטן בא דער מיינונג פון יענע אידן.
וועלכע זוכן נאר זייערע מאטעריעלע אינטערעסן.
אדער שטרעבן זיך צו אסימילירן, זיי זאלן זיין
וואס ס'ניט איז, אבי ניט קיין אידן, זיי זאלן
זיך באהאלטן, זאלן פארשוואונדן ווערן צווישן
פארשידענע רעליגיעס. אזעלכע אידן זיינען גע-
וויס רענעגאטן, און ווערן מיט רעכט אנגערופן
„משומדים“, אומגליקליכע מענשן, אהן א גייס-
טיגן גלייכגעוויכט, זיי זענען די געפערליכסטע
שונאים פון אונזער פאלק. אפילו ווען זיי זאלן
אונז זיין גוטע פריינט, וואלטן מיר אויך ניט
נאכגעגאנגען נאך זייערע געדאנקן, ווייל דאס
זיינען מענשליכע געדאנקען, און מיר ווילן נאכ-
פאלגן נאכ'ן ווארט פון גאט, נאך דער היילי-
גער שריפט.

שוין 15 יאר, ווי דער זשורנאל „המבשר טוב“
באמיהט זיך צו פארריכטן די גרייזיגע מיינונגען
פון מענשן בנוגע דער לערע פון ברית-חדשה
וועגן אידן פאלק.
איבע פון די דאזיגע פארגרייטע מיינונגען
איז, אז דער איד וואס גלויבט אין ישוע המשיח,
ווערט דורך דעם דאזיגן גלויבן פאררעכנט פאר
א גר (פראזעליט). הגם פון אונזעריגע פרי-
עריגע ארטיקלען איז שוין במילא קלאר, וואס
דער ברית-חדשה לערנט אונז אין דער הינזיכט,
האלטן מיר זיך דאך פארפליכטעט לגבי אונזער
גואל צדק און אויך לגבי מענשן, צו שטעלן
דירעקט די פראגע: וואס ווערט א איד דורכן
גלויבן אין ישוע המשיח?

דער ברית-חדשה רופט קיינמאל

זעלבסטפארשטענדליך, אז מען וואלט אזא
אידן געדארפט אנרופן „גר“, ווען מיר זאלן

חיים ו' 5: „דער צוגעקומענער פון די געצנדי-נער“—בשעת אין גריכישן אריגינאל שרייבט זיך אין ביידע ערטער „פראזעליט“.

און אויב ניט קיין גר, טא וואס ווערט א איד דורכן גלויבן אין ישוען?

אין ערגעץ ווערט ניט דערמאנט אין ברית-חדשה, אז דורכן גלויבן אינם אויסלעזער, געהט איבער דער איד פון דער געטליכער רעליגיע פון אברהם, יצחק און יעקב, פון דת משה, צו וועלכער ס'איז אנדער רעליגיע, אדער אז ביז ער האט אנגעהויבן צו גלויבן אין ישוען, איז ער געווען א איד, אבער נאכדעם—שוין נישט. פונקט פארקערט, דער הייליגער שליח פטרוס זאגט: „דער גאט פון אברהם, יצחק און יעקב, דער גאט פון אונזערע עלטערן, האט פארהערליכט זיין קנעכט ישוע...“ (מעשי השליחים, ג' 13-14). זעה אויך מעשי השליחים, ג' 26—25, און מעשי השליחים ד' 80. דער הייליגער שליח פוילוס זאגט: „איך זאג דיר עדות, אז איך דין דעם גאט פון מייןע אבות לויט יענעם וועג, וועלכן זיי רופן אים אן כחה; איך גלויב אין אלעס, וואס עס שרייבט זיך אין דער תורה און אין די נביאים“.

דער שליח פוילוס זאגט אונז דאך ניט, אז ער איז געווען א איד און איצט איז ער איבערגעגאנגען צו א אנדער רעליגיע, נאר, איצט, גלויבענדיג אין ישוען, און פרע-דיגענדיג די בשורה-טובה פון דער ישועה, דינט ער דערמיט דעם גאט פון זיינע על-טערן. זיבן מאל דערמאנט דער שליח פוילוס אין ברית-חדשה, אז ער איז א איד, נאך דעם ווי ער האט אנגעהויבן גלויבן אין ישוען. (זעה: מעשי השליחים כ"א, 89; רוימער י"א, 1; 2 קארינטי י"א, 22; פיליפ ג', 5—4). דאס איז אויך דאס עדות זאגן וועגן גלויבן, וואס עס פארשפרייט דער „המבשר טוב“. דאס איז אויך די איבערצייגונג פון דער קעשענעווער געמיינדע יהודים משיחיים, וועלכע גלויבן אין ישוע המשיח. אויף דער דאזיגער באזע האט זיך די דאזיגע געמיינדע געגרינדעט דורכן בר-יוסף ראבינאוויטש ז"ל אין 1883—1882 און האט זיך

ניט אן „גר“ יענעם אידן, וועלכער גלויבט אין ישוען; גר הייסט א געצנדי-נער, וואס איז איבערגעגאנגען צום אידענטום. אזוי זאגט דער אויסלעזער אליין: „זעה צו איך, סופרים און פרושים, איהר חנפים, ווארום איר קריינט ארום דעם ים און די יבשה כדי מגייר צוויין איין מענשן, און ווען ער איז זיך מתגייר, מאכט איר אים דאן פאר א בן גיהנם, דאפעלט מאל ווי איר זעלבסט.“ (מתי, כ"ג, 15). דאס ווארט „פראזעליט“ (גר) שטאמט פונם גריכישן ווארט, „proselytos“ ד. ה. „ניי-צוגעקומענער“, „פרעמדער“ און אז די פרושים האבן געדארפט דורכשניידן ימים און לענדער כדי צו מאכן גרים, איז קלאר פאר יעדן, אז די דאזיגע גרים זיינען ניט געווען קיין אידן, ווייל די אידן זיינען דאך לאנג געווען מיטגלידער פונם אידענטום, אבער ניט קיין „גרים“ אדער „פרעמדע“, ווי ס'איז געווען דער פאל מיט די געצנדינער, וועלכע זיינען איבער-געגאנגען צום אידענטום. איבריגנס, זעהט מען דאס ארויס פון דער פארגלייכונג פון דע ווערט „יהודי“ און „גר“:

„פרוגיא און פאמפוליא, מצרים און די געגנט פון ליביע, וואס ביי קוריני, און די וואס קומען פון רוים, אידן און גרים, קריטאנער און אראבער—מיר הערן ווי אלע דערצעהלן זיי אין אונזערע שפראכן די גרויסקייטן פון גאט.“ (מעשי השליחים, ב" 11—10).

אויך ליינען מיר אין איין אנדער ארט: „און די זאך איז געפעלן געווארן אין די אויגן פונם גאנצן המון און זיי האבן אויסגעקליבן איסטפ-נוסן, א מאן פול מיט אמונה און רוח-הקדש, און פיליפ און פראכאר און ניקאנאר און טימאן און פארמנאס און ניקלאס, א גר פון אנטיאכיע.“ (מעשי השליחים, ו" 5).

ס'איז אינטערעסאנט דער פאקט, וואס די איבערזעצונג פונם ברית-חדשה, וועלכע איז גע-מאכט געווארן דורכן סינאד פון דער רוסישער פראוואסלאוונער קירכע און איז געדרוקט גע-ווען אין דער פעטערבורגער סינאדאלער טיפא-גראפיע, געברויכט אין מעשי-השליחים ב" 10 דאס ווארט „פראזעליט“, און אין מעשי השלי-

מיטן אויסזעהען, און ניט דאס איז די מילה וואס זעהט זיך אויסערליך אויפן לייב, נאר דער איז א איד וואס איז אינעוועניג, און דאס איז די מילה וועלכע איז אין הארצן לויטן גייסט, און ניט לויט דעם אות; אזא איד קריגט א לויב ניט פון מענשן, נאר פון גאט. (רוימער, ב' 29—28).

דורכן גלויבן אין ישוע קערט זיך אום דער איד—נאך דער לאנגער תלמודישער * בלאנד-זונג—צום אוראלטן מאזאיזם, ווי עס האט געזאגט אונזער גואל אליין:

„ווארום ווען איר וואלט געגלויבט משה'ן וואלט איר אויך מיר געגלויבט, ווייל ער האט וועגן מיר געשריבן.“ (יוחנן ה' 46).

המבשר טוב.

ענטוויקלט ווייטער דורך דעם ברודער ל. י. אווערבוך. אבער ניט בלויז די דאזיגע געמיינע דע, נאר אויך די אידן פון דער גארער וועלט, וועלכע גלויבן באמת אין ישוע, ווייסן אז דורך דער דאזיגער אמונה איז קיינער ניט געווארן קיין גר. און עס קען אנדערש ניט זיין, ווארום דער שליח פוילוס זאגט דאך אין רוימער י"א, 24, אז דורך גלויבן אין ישוע, ווערט דער איד פון ס'ניי איינגעפלאנצט אין זיין א ייגענעם א יי לבי רט בויס.

דורכן גלויבן אין ישוע, ווערט דער איד א גאנצער איד, ניט בלויז לויטן קערפער, נאר אויך לויטן גייסט, באזייטנדיג די ערלית'הלב, ווי עס שרייבט זיך אין ברית-חדשה: „ניט דער איז א איד, וואס צייכנט זיך אויס

אהרן בן נכאי.

ישראל אינ'ם ברית החדשה.

ישוע הנצרי מלך היהודים.

פארזעצונג פון „המבשר טוב“ No. 5-6/1989

שפרייט ערשט ניט לאנג א ליגנט בנוגע דאס ווידער אויפלעבן פון טויט פונם משיח, אונטער-קויפענדיג די סאלדאטן, וועלכע זיינען געווען עדיראה (אליין געזעהען מיט זייערע אויגן) זיין ווידער אויפלעבן זיי האבן אוועקגענעמען אין א זייט די סאלדאטן און זיי געזאגט: „איר זאלט זאגן אזוי: זיינע תלמידים זיינען געקומען בינאכט, ווען מיר זיינען געשלאפן און האבן אים אוועקגעגנבעט. און אז דאס אלעס וועט דערגרייכן צו די אויערן פונם גובערנאטאר, וועלן מיר אים בארוהיגן און וועלן אייך אפראטעווען פון יסורים.“

די סאלדאטן האבן גענעמען דאס געלט און האבן געטון, ווי מ'האט זיי געלערנט. און דער דאזיגער קלאנג האט ביז היינטיגן טאג זיך פאר-שפרייט צווישן די אידן. (מתי כ"ח 15—11). אין געגנזאץ צום אידישן פאלק, (ווי מיר

מיר וועלן זיך אומקערן צו אונזער ענין. מיר זעהען, אזא, ווי דער האר ישוע האט געגיבן די פרושים גענוג פאלן פון מעגליכקייט צו גלויבן אין אים, באזירענדיג דעם דאזיגן גלויבן אויף וואונדער; און דאס זענען געווען פאלן ממשות' דיגע, וועלכע זיי זעלבסט האבן קאנטראלירט זייער ריכטיגקייט. דאך, האבן זיי ניט גע'גלויבט. און ווען ער זאל געווען פאלגן זייער פאדערונג און אראפנידערן פונם קרייך וואלטן זיי אלץ ניט געווען געגלויבט, נאר וואלטן געווען געלאפן מיט א גרויסן סקאנדאל צו פי'לאטן, אויסטראכטנדיג א נייעם ליגנט: „פילאט, די לעגיאנערן וועלכע האבן געקרייציגט דעם דאזיגן פארפירער, זיינען געווען זיינע פארטי' זאנען און דערום האבן זיי אים ניט גוט צוגע'קלאפט. פאר אונזערע אויגן איז ער אראפ פונם הילצערנעם קרייך און געוואלט אנטלויפן; אויב דו ביסט דעם קיסר'ס פריינט, גיב אונז אנדע'רע סאלדאטן כדי מיר זאלן אים כאפן און איין מאל פאר אלע מאל מאכן א סוף צו דעם דא' יגן טומעלדיגן ענין.“ — האבן זיי דען ניט פאר-

*) וועלכער הייסט ניט מיט רעכט דת משה ווארום אין אמתן ווידערשפרוכט ער די געזעצן פון משה'ן.

דו ביסט דער מלך היהודים, ראטעווע זיך אליין: (לוקאס כ"ג, 87—86).

X. דריי טעג נאך זיין טויט, איז דער משיח ווידער לעבעדיג געווארן, פול מיט כבוד און רוהם. וועגן דער דאזיגער ווידעראויפלעבונג האט דוד המלך נבואה געזאגט: „ווארום דו וועסט ניט פארלאזן מיין נשמה אין גיהנם, וועסט ניט לאזן, אז דיין חסיד זאל זעהן דאס פארפוי לעניש. דו וועסט מיר צו וויסן גיבן דעם לע בענס'וועג; פאר דיין געזיכט זיינען פאראן זעהר פיל פריידן און ביי דיין רעכטער האנט—פיל אנגענעמליכקייטן.“ (תהלים ט"ז, 11—10).

נאך דעם, ווי דער ברית'חדשה ברענגט די דאזיגע נבואה, ערקלערט ער זי אזוי: „מענטשן ברידער, לאזט מיך וועל איך אייך זאגן, וואס איך קלער. אונזער פאטער דוד איז געשטארבן און איז באערדיגט געווארן, און זיין קבר איז מיט אונז ביי היינטיגן טאג. און ער איז געווען א נביא און האט געוואוסט די שבועה, וואס גאט האט אים געשוואורן, אז ער וועט אוועקצוען אויף זיין שטול איינעם פון זיינע קינדער—האט ער נבואה געזאגט וועגן תחית המתים פון משיח, אז זיין נשמה וועט ניט פארלאזט ווערן אין שאול (גיהנם) און אויך זיין לייב וועט די פארפילעניש ניט זעהן.“ (מעשי השליחים ב', 31—29).

(פארעצונג קומט).

האבן שוין געזעהן אויבן, האבן די פרושים ניט געוואלט גלויבן אין ישוע המשיח; זיי האבן אים ניט געוואלט אנערקענען אלס מלך היהודים, באנוצנדיג דעם אויסרייד, אז אלצדינג וואס ער טוט, איז שלעכט.

אין תהלים כ"ב איז פאראויסגעזאגט געווארן, אז דעם משיח'ס שונאים, וועלכע ווערן דארט אנגערופן הינט און אבירי'בשן, נאך דעם ווי זיי וועלן אים דורכשטעכן די הענט מיט די פיס, וועלן פון אים חזק מאכן, זאגענדיג: „ער האט געגלויבט אין האר! זאל אים אויסלעזן דער האר! זאל ער אים אפראטעווען, ווייל ער האט אים דאך ליב!“ (תהלים כ"ב, 9). און אויך איצט ווען די פרושים זענען געשטאנען! פארן האלץ פון פייניגונג, האבן זיי געשריען מיט חזק צום מלך: „ער האט דאך געגלויבט אין גאט! טא זאל ער אים ראטעווען אצינד, אויב ער האט אים ליב!“ אזוי ארום, האבן זיי איבער גע'חזרט די ווערטער פון דער נבואה, דער ווייזנדיג נאך אמאל, אז ישוע איז באמת דער משיח; אבער זייער מח איז געווען אזוי צעהיצט, אז זיי האבן ניט באמערקט, ווי זיי פילן אויס די ראלע פון די הינט, וואס ווערן דערמאנט אין ספר תהלים פון דוד המלך, ארויסטראגענדיג זיך זעלבסט א אורטייל!

דאס אפחוקן פון די כוהנים איז אונטערגע האלטן געווארן אויך פון די לעגיאנערן! „אויב

די זומער-ארבעט בא די יהודים-משיחים אין קניזשע: עיו.

זיי די לערערס פון דער שול באגלייטעט אין גארטן אריין, אין דערפריה האבן זיי באקומען פרישטיק'עסן. א גאנצן טאג האבן זיי זיך גע'שפילט, באזונדער, און אויך צוזאמען מיט די לערערס. אייניגע מאל האט מען זיי דערצעהלט ביבלישע דערצעהלונגען און מיט זיי געזונגען גייסטיגע לידער. אין די הייסע זומער'טעג האבן זיי זיך געבאדן אין א קיהלן דוש, וועלכער האט זיי גוט דערפרישט. צו מיטאג פלעגן זיי באקומען געקעכטס און פרוכטן, וועלכע וואקסן אין גארטן. א גרויס פארגענוגן האט זיי פאר שאפט דאס צונויפקלובן די פרוכטן. צוזאמען מיט די קינדער, פלעגן פיל מאל אויך קומען

די עלטערן פון די קינדער וואס באזוכן אונז זער שול, האבן ניט קיין מעגליכקייט צו שיקן זומער'צייט זייערע קינדער זיך אפרוהען אויף פרישע לופט, אויף קור'ערטער. פון דער אנדערער זייט, זיינען די קינדער שוואך און גוי'טיגן זיך אין דערפרישונג. מיר זיינען דאנקבאר צו גאט, וואס ער האט אונז געגעבן די מעגליכקייט צו אראנזשירן פאר די קינדער אויס'פלוגן אין אונזער געמיינדע'גארטן. מיט אונגע'דולד פלעגן די קינדער אפזארטן די מיטטי'לונג, אז מיר וועלן מיט זיי געהן אין גארטן אריין. גאנץ פריה פלעגן זיי זיך צונויפקומען אין הויף פונם בית התפילה „משכן“. דאן האבן

די קינדער-שול אין גארטן פון דער געמיינדע יהודים-משיחיים אין קעשענעוו.

עלטערן, זיי זאלן דערקענען די גרויסע ליב-שאפט פון גאט אין ישוע המשיח.

אייניגע גלויביגע שוועסטער, אידישע און ניט-אידישע, האבן מיט ליבשאפט געפפלעגט די קינדער, געקאכט עסן פאר זיי, געזארגט, אז ס'זאל ויין ריין און די קליינע זאלן זיך פיהלן גוט. מיר זענען ווירער אמאל דאנקבאר צו גאט, פאר דעם וואס אונזער ברודער יוסף בן דוד ראבינאוויטש ע"ה האט דאס ארט ערווארבן און ברודער ל. י. אווערבאך האט געזארגט צו בא-פעסטיגן און ענטוויקלען אויף דעם ארט א מקום מנוחה, כדי די יהודים-משיחיים און אידישע קינדער זאלן זיך קענען אפרוהען אין דער זומער צייט. מיר דאנקען אויך גאט, פאר זיינע ערנ-סטע קינדער פון פארשידענע פעלקער, וואס העלפן אונז מיט צו דינען מיט משיח'ס ליבע די קינדער. (מתי י"ח, 5.)

דעם רוסישן פראפעסאר מאלטשעווסקי האט זיך איינגעגעבן מיט דער הילף פון באסטראלונג-גען צו שאפן אזא ווייץ, וועלכן מען קען אפ שניידן 46 טעג נאכן פארזייען אויף אזא אויפן קען מען 7 מאל אין יאר קולטיווירן ווייץ. אבער אזא מין ארבעט, וועלכע ווערט היינט געמאכט נאר אין אראנזשערעס, וועט געטון ווערן אין פעלד ווען דער האר ישוע וועט אראפנידערן פונם הימל. וועגן דעם דערזעהלט אונז גאט'ס ווארט (זעה עמוס, ט" 15-11).

אייניגע פון זייערע עלטערן און האבן גוט פאר-בראכט די צייט אויף דער פרישער לופט. אזוי פלעגט פארברענגען דער גאנצער טאג. פאר-נאכט האבן זיי ווידער באקומען שפייט. מיט א דאנק-תפילה איז פארענדיגט געווארן דער טאג און די לערערס האבן באגלייטעט די קינדער צוריק אין "משכן" פון וואנען זיי זיינען צופרי-דענע און דאנקבארע געגאנגען א היים.

חויז דעם, האבן אין דער זומער-צייט גע-וואוינט אין גארטן א גרופע אינגעלעך פון אונ-זער שול. יעדן פריה-מארגן האבן מיר מיט זיי געהאט ביבעל-לעזונגען פון דעם ברית החדשה. די קינדער האבן צוגעהערט דאס ווארט פון גאט און האבן תפלה געטון, אז גאט זאל זיי העלפן אויסצוואקסן אמתע בני ישראל, אהן פאלשקייט. זיי האבן באקומען צום עסן: מילך, געקעכטס און פרוכטן. זיי זיינען גע-שלאפן אויף דעם אויבערשטן שטאק, וואו ס'איז געווען גענוג פרישע לופט. אין דער צייט פון די 3 וואכן, וואס די גרופע אינגעלעך האט געוואוינט אין גארטן, האבן זיי זיך גוט דער-פרישט און זיך געשטארקט פיזיש און גייסטיג. דאן האט אויך געוואוינט 2 וואכן אין גארטן א גרופע מיידעלעך פון אונזער קינדער-שול, וועל-כע האבן זיך אויך גוט דערפרישט. זאל דער ליבער גאט בענשן די קינדער צוואמען מיט זייערע

פארשידענע ידיעות

דעם 30-טן יוני- מיר האבן זיך זעהר געפרעהט וואס איר האט געבענשטע געלעגנהייט צו אטע- מען פרישע לופט אויף דער דאטשע און צו טרינקען ציגענע מילך. סע פרעהט אונז זעהר וואס איר פארברענגט גוט די צייט און לעבט אלע בשלום- מיר האבן געלייענט אייער בריף מיט גרויס דרך-ארץ און סע האט זיך אונז אויסגעוויזן אז מיר זענען מיט אייך צוזאמען און טוען אלעס מיט, מיט אייך צוזאמען; ס'האט זיך אונז אויסגעוויזן אז מיר לאכן מיט אייך.

די פארברעכענס וואקסן אין דייטש- לאנד. אין יאר 1934 זיינען ארויסגעטראגן גע- ווארן 12294 אורטיילן פאר פארברעכנס, אין 1936 זיינען פארגעקומען 16853 קרימינאל-פראצעסן און אין 1937 האט די צאל געוואקסן ביז 21519. אין אמתן קען דער קאמף קעגן ברית-חדשה פונם „זשידאן“ ישוע הנצרי (דער אייביגער און געבענשטער זון פון גאט) דער געלויבטער אויסלעזער און דאס איי- ביגע לעבן, ניש ברענגען קיין גוטס, נאר פארקערט.

דער גרויסער געלערטער ראדיאלאג, ד"ר איזער סאלאמאן פון פאריז, וועלכער האט גע- מאכט פיל ענטדעקונגען אויפן געביט פון היילן שרעקליכע קרענק קרעבס (ראק), איז געשטארבן (טאקע פון דער זעלבער קרענק) ווען ער איז אלט געווען 68 יאר.

אין לאנדאן (ענגלאנד) אין פארבינד- זונג מיט דער איצטיגער אינטערנאציאנאלער לאגע האט א געוויסער מר. סידני קאלעט גע- שיקט צו יעדן מיטגליד פון דעם לארדז-הויז (House of Lords) און פון דער רעגירונג איין עקזעמפלאר פון זיין פאמפלעט, אין וועלכען ער אונטערשרייכט פילע קראנקע זייטן אין דעם נא- ציאנאלן לעבן. ער פאכט זיי אויפמערקזאם אויף דער גערעכטיגקייט פון גאטס משפטים און ווייזט אן אויף אייניגע נאציאנאלע זינדען. אין דעם ליכט, מאכט ער א אויפרוף אז מ'זאל באשטימען א טאג פון תענית און זיך מתווה זיין אויף די זינד.

אזוי זיינען אויך פאראן רעליגיעזע מענשן. אפילו דינערס פון רעליגיע (פרעדיגער א. ז. וו.) וועלכע באשעפטיגן זיך מיט דעם פראבלעם פון זינד (איינארדענענדיג גאטעס-דינסטן, לעזענדיג, פרעדיגענדיג, לערענדיג, טוענדיג מעשים טובים), אבער זיי טוען קיינמאל ניש קיין אמת-ע תשובה, גיבן זיך ניש איבער צו גאט, נעמען ניש אויף ישוען ווי זייער גואל— און ווערן פאר- לוירן פון דער וועלט. „איך בין די טיר, ווער עס קומט אריין דורך מיר, וועט אויסגעלעזט ווערן... זאגט דער האר און אויך: „ווען איר טיילט זיך אפ פון מיר, קענט איר גאר ניש טון!“ (יוחנן י"ג, ט"ו-6). פון רומעניש.

דער זשעסט איז עהנליך צו דעם פון די אמת-ע נביאים, וועלכע האבן געהאט מוט צו מוסרין די מלכים און די פאלקס-פירער. מר. ס. קאלעט בעט די גלויביגע מתפלל זיין וועגן דער זאך.

א גרוס פון לאנדאן, בר- משה ריכטער און בר- א. גבאי שרייבן אונז: „מיר דאנקען אייך פאר אייער זעהר פריינטליכן בריף פון

פון דער רעדאקציע.

מיר טיילן מיט די לעזער פון אונזער „המבשר טוב“ אז דער אפצאל פון דעם אבאנע- מענט-פרייז ווערט געמאכט דורך פרייוויליגע נדבות. אין רומעניען קען מען די קליינע סומען שיקן מיט פאסט מארקן אין א בריוו. אונזערע לעזער אין אויסלאנד ווערן געבעטן זייערע פרייוויליגע אויסצאלונג- גען פאר דעם „המבשר טוב“ צו שיקן אויף דעם לאנדאנער אדרעס. מיר בעטן אין די בריף ניש לעגן קיין געלט, און טשעקן שיקן נאר- אין רעגיסטרירטע בריוו.

Adresa: Redacția „Binevestitorul“, D-lui I. Trachtmann, str. Gh. Lazăr No. 90. Chișinău, Basarabia, România.